

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 372/2011-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 8. septembra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti P., s. r. o., B., zastúpenej Mgr. J. H., vo veci namietaného porušenia jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Košiciach č. k. 14 CoE/26/2011-29 z 27. apríla 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti P., s. r. o., odmieta z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. augusta 2011 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti P., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a

základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uznesením Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) č. k. 14 CoE/26/2011-29 z 27. apríla 2011.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľka sa v rámci svojej podnikateľskej činnosti zaoberá inter alia poskytovaním úverov z vlastných zdrojov. Na základe zmluvy o úvere uzavretej 5. februára 2004 (ďalej len „zmluva“) poskytla fyzickej osobe úver v sume 398,33 €, ktorý spolu s ďalšími poplatkami bol dlžník povinný vrátiť v 10 mesačných splátkach po 71,70 €. Na zabezpečenie úveru bolo účastníkmi zmluvného vzťahu priamo v zmluve dohodnuté, že splnomocnený zástupca dlžníka, určený v zmluve menovite, je oprávnený v prípade, ak dlžník neplní svoje povinnosti, okrem iného podpísať notársku zápisnicu o uznaní dlhu, ktorá má povahu exekučného titulu. Keďže dlžník neuhradil dve po sebe idúce splátky, bola 16. októbra 2004 notárom spísaná notárska zápisnica, ktorú podpísal v zmluve určený splnomocnený zástupca dlžníka.

Následne bol 25. januára 2005 podaný návrh na výkon exekúcie súdnemu exekútorovi, ktorý na základe poverenia udeleného Okresným súdom Rožňava (ďalej len „okresný súd“) 7. marca 2005 začal nútený výkon rozhodnutia. Dňa 18. novembra 2010 podala sťažovateľka okresnému súdu návrh na zmenu súdneho exekútora. Okresný súd uznesením č. k. 8 Er/27/2005-18 z 2. marca 2011 zamietol návrh sťažovateľky na zmenu súdneho exekútora, vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil ju. Proti tomuto rozhodnutiu okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením tak, že prvostupňové uznesenie potvrdil.

Podľa názoru sťažovateľky napadnutým uznesením krajského súdu a postupom súdov, ktorý im predchádzal, „... boli porušené... jeho základné práva a slobody vyplývajúce z článku 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd... v príčinnej súvislosti s vyššie uvedeným porušením práva na spravodlivý proces boli... porušené aj základné práva a slobody sťažovateľa vyplývajúce z 1 Dodatkového protokolu...“. V ďalšom sťažovateľka interpretovala čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu, poukázala na konkrétne rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva a ústavného súdu a v podstatnom uviedla, že „tým, že súd zasiahol do vykonávacieho

konania... tak, že exekučné konania bez ďalšieho zastavil, porušili právo sťažovateľa vlastníť majetok... v zmysle Protokolu I Dohovoru“.

Sťažovateľka na základe uvedeného navrhla, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví porušenie jej práva „*na spravodlivý proces vyplývajúce z článku 6 ods. 1... dohovoru... a na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu...*“ napadnutým uznesením krajského súdu, zruší napadnuté uznesenie a veci vráti na ďalšie konanie a prizná jej primerané finančné zadost'učinenie, ako aj úhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom alebo rozhodnutím všeobecného súdu nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, IV. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia, opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

Zo skutočnosti, že uznesenie krajského súdu č. k. 14 CoE/26/2011-29 z 27. apríla 2011 nadobudlo právoplatnosť 16. júna 2011, vyplýva, že sťažovateľka podala sťažnosť v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Sťažovateľka v sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy adresovanej ústavnému súdu vyjadruje svoje výhrady proti uzneseniu krajského súdu č. k. 14 CoE/26/2011-29 z 27. apríla 2011, ktorým podľa jej názoru došlo k neprípustnému zásahu do jej práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru tým, že krajský súd potvrdil uznesenie okresného súdu o zastavení už prebiehajúceho exekučného konania bez toho, aby sa sťažovateľka mala možnosť k tomu vyjadriť, čím súčasne malo dôjsť aj k neprípustnému zásahu do jej práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu, pretože

v dôsledku zastavenia exekučného konania malo byť z exekúcie oprávnenej sťažovateľke upreté právo na vrátenie majetku od povinných.

II.1 K namietanému porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu č. k. 14 CoE/26/2011-29 z 27. apríla 2011

Ústavný súd v danom prípade považoval za potrebné zaujať stanovisko k zásadnému právnemu problému nastolenému v sťažnosti sťažovateľky, ktorý spočíva v tom, či krajský súd rozhodujúci v rámci exekučného konania o odvolaní proti rozhodnutiu prvostupňového súdu, ktorým bola exekúcia zastavená, má (obdobne ako prvostupňový súd) právomoc skúmať v tomto štádiu konania prípustnosť exekúcie z hľadiska relevantnosti exekučného titulu (notárskej zápisnice).

Podľa § 58 ods. 1 Exekučného poriadku exekúciu možno zastaviť na návrh alebo aj bez návrhu. Zatiaľ čo dôvody, na základe ktorých všeobecný súd obligatórne zastaví exekúciu (§ 57 ods. 1 Exekučného poriadku) alebo na základe ktorých fakultatívne pristúpi k takémuto rozhodnutiu (§ 57 ods. 2 Exekučného poriadku), podrobne upravuje Exekučný poriadok, ustanovenie okamihu, kedy tak má alebo môže učiniť, nie je explicitne ustanovený. Z uvedeného je potrebné vyvodiť záver, že všeobecný súd rozhodne o zastavení exekúcie kedykoľvek v priebehu konania, len čo zistí, že sú dané dôvody na ukončenie núteného vymáhania pohľadávky. To znamená, že všeobecný súd je povinný v priebehu celého exekučného konania ex offo skúmať, či sú splnené všetky predpoklady na vedenie takéhoto konania. Jedným z týchto predpokladov je aj relevantný exekučný titul. Bez jeho existencie nemožno exekúciu vykonať. Krajský súd ako súd odvolací napadnutými uzneseniami potvrdil rozhodnutia okresného súdu o zastavení exekučného konania ako vecne správne s poukazom na príslušné ustanovenia Exekučného poriadku.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Krajský súd uznesením č. k. 14 CoE/26/2011-29 z 27. apríla 2011 potvrdil uznesenie okresného súdu č. k. 8 Er/27/2005-18 z 2. marca 2011, ktorým tento zamietol návrh sťažovateľky na zmenu súdneho exekútora, vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil ju.

Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že *„na návrh oprávneného na vykonanie exekúcie a žiadosti súdneho exekútora poveril JUDr. Ing. K. M. vykonaním exekúcie proti povinnému na základe vykonateľnej Notárskej zápisnice Notárskeho úradu JUDr. J. K. v B. sp. zn. N 3467/2004, NZ 76227/2004 zo dňa 16. 10. 2004. Oprávnený dňa 23. 11. 2010 podal návrh na zmenu súdneho exekútora a navrhol vykonaním exekúcie poveriť JUDr. R. K., B.*

Rozhodnutie odôvodnil ustanovením § 251 ods. 4 a § 103 O. s. p., ustanovením § 41 ods. 1 a 2 Exekučného poriadku, § 2 písm. a/ a b/ zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 1, 3 a 4 a § 22 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, § 497 Obchodného zákonníka, § 1 ods. 1 a 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a tiež právnym názorom Najvyššieho súdu SR vyjadreného v rozsudku zo dňa 27. 1. 2007 sp. zn. 3Cdo/164/1996. Z predložených listín zistil, že na spísanie notárskej zápisnice ako exekučného titulu povinný poveril advokáta Mgr. T. K. v zmluve o úvere č. 7270370 z 5. 2. 2004 a splnomocnil ho aj na uznanie záväzku tak, aby sa notárska zápisnica stala vykonateľným titulom pre výkon exekúcie. Zmluvu o úvere účastníkov konania posúdil ako zmluvu spotrebiteľskú. Konštatoval, že táto zmluva bola vyhotovená na predtlačí a povinný, ak chcel, aby mu bol poskytnutý úver, bol súčasne nútený podpísať aj splnomocnenie pre advokáta Mgr. T. K. na spísanie notárskej zápisnice ako exekučného titulu a zaviazal sa súčasne zaplatiť všetky náklady spojené so spísaním notárskej zápisnice. Uzavrel, že podmieňovanie poskytnutia spotrebiteľského úveru súčasným uzavretím plnomocenstva na spísanie notárskej zápisnice ako exekučného titulu treba považovať za neprijateľnú podmienku v zmluve o spotrebiteľskom úvere, preto takto udelené plnomocnenstvo povinným pre Mgr. T. K. nie je platným právnym úkonom pre rozpor záujmov zástupcu a zastúpeného (§39 Občianskeho zákonníka). Z tohto dôvodu Mgr. T. K. ani nim splnomocnený substitučný zástupca nemohli pred notárom platne a v mene povinného uznať jeho záväzok voči oprávnenému a súhlasiť s vykonateľnosťou notárskej

zápisnice. Poukázal na to, že v zmluve o úvere nie je uvedený údaj o ročnej úrokovej sadzbe, ani údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov, preto sa takýto úver považuje za bezúročný a bez poplatkov, navyše v notárskej zápisnici uznaný úrok z omeškania v sadzbe 0,25% za každý deň omeškania (91,25% ročne) presahuje ustanovením § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka a nariadením vlády č. 87/1995 Z. z. stanovenú výšku úrokov z omeškania. Z dôvodu, že notárska zápisnica je absolútne neplatným právnym úkonom, neexistuje exekučný titul, preto návrhu na zmenu exekútora nevyhovelo, lebo vady exekučného titulu bránia pokračovať v exekúcii, exekúciu podľa § 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku vyhlásil za neprípustnú a podľa § 58 ods. 1 a § 57 ods. 2 Exekučného poriadku exekúciu zastavil.“.

Krajský súd svoje uznesenie č. k. 14 CoE/26/2011-29 z 27. apríla 2011 odôvodnil takto:

«Odvolací súd prejednal odvolanie oprávneného v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 212 ods. 1 a 3 Občianskeho súdneho poriadku bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p., pretože nejde o také odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej podľa § 214 ods. 1 O. s. p., na prejednanie ktorého je potrebné nariadiť odvolacie pojednávanie a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Podľa § 219 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku odvolací súd konštatuje správnosť napadnutého uznesenia a jeho odôvodnenia a v celom rozsahu sa s ním stotožňuje. Na doplnenie dôvodov napadnutého uznesenia súdu prvého stupňa a k odvolaniu oprávneného odvolací súd uvádza nasledovné: ...

Súd prvého stupňa v danom prípade udelil súdnemu exekútorovi poverenie na vykonanie exekúcie, v priebehu vykonávania exekúcie však dospel k záveru, že exekučný titul - notárska zápisnica nespĺňa podmienky materiálnej vykonateľnosti, preto exekúciu dôvodne vyhlásil za neprípustnú a exekúciu zastavil.

Nemožno súhlasiť ani s odvolacou námietkou oprávneného, že povinný poveril advokáta Mgr. T. K. svojim zastupovaním v súlade s príslušnými ustanoveniami Občianskeho zákonníka.

Zástupcom je ten, kto je oprávnený konať za iného v jeho mene. Zo zastúpenia vznikajú práva a povinnosti priamo zastúpenému. Zastupovať iného nemôže ten, kto sám nie

je spôsobilý na právny úkon, o ktorý ide, ani ten, záujmy ktorého sú v rozpore so záujmami zastúpeného (§ 22 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka).

Predpokladom zastúpenia je teda spôsobilosť zástupcu na právny úkon, o ktorý ide, pričom záujmy zástupcu nesmú byť v rozpore so záujmami zastúpeného. Tento rozpor so záujmom zastúpeného sa nemusí týkať len právneho úkonu, na ktorý bol zástupca splnomocnený, stačí akýkoľvek stret záujmov zástupcu a zastúpeného, ktorý môže vyvolať pochybnosť o tom, že zástupca bude riadne vykonávať svoje práva a povinnosti vyplývajúce mu zo zastúpenia.

Každý má právo na poskytnutie právnych služieb a môže o ne požiadať ktoréhokolvek advokáta (§ 20 ods. 1 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii). Advokát je povinný pri výkone advokácie chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta a riadiť sa jeho pokynmi (§ 18 ods. 1 veta prvá citovaného zákona).

Z iných sporových konaní je aj odvolaciemu súdu známe, že Mgr. T. K. už skôr zastupoval ako advokát spoločnosť oprávneného. V danej veci súčasťou predtlačenej zmluvy o úvere bolo aj splnomocnenie pre tohto advokáta, ktorým ho dlžník splnomocnil na určité právne úkony súvisiace s vymožením a zabezpečením pohľadávky oprávneného. Tieto okolnosti vyvolávajú dôvodné pochybnosti, či zástupca, ktorého si povinný (dlžník) ani sám nezvolil, ale vybral mu ho oprávnený ako veriteľ, bude náležité hájiť záujmy práve svojho klienta. Takéto zastúpenie je v rozpore so zákonom, a preto sú právne úkony, ktoré takto splnomocnený zástupca v mene zastúpeného urobil podľa § 39 Občianskeho zákonníka absolútne neplatné.

V posudzovanej veci súd prvého stupňa správne posúdil notársku zápisnicu z uvedených dôvodov ako neplatný právny úkon, na základe ktorého nemožno viesť exekučné konanie a exekúciu dôvodne vyhlásil za neprípustnú a exekúciu zastavil.

Odvolací súd preto napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správne potvrdil.»

Z citovanej časti odôvodnenia uznesenia krajského súdu okrem iného vyplýva, že krajský súd ako odvolací súd sa v ňom v celom rozsahu stotožnil s právnym záverom okresného súdu vyjadreným v jeho uznesení č. k. 8 Er/27/2005-18 z 2. marca 2011, ktorý svoje rozhodnutie v časti výroku týkajúceho sa zastavenia exekučného konania založil

na právnom posúdení notárskej zápisnice ako neplatného právneho úkonu, na základe ktorého nemožno viesť exekučné konanie.

Po oboznámení sa s obsahom napadnutého uznesenia krajského súdu ústavný súd konštatuje, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku a Občianskeho zákonníka podstatne na posúdenie veci interpretoval a aplikoval ústavne konformným spôsobom, pričom jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a z ústavného hľadiska akceptovateľné.

Ústavný súd v nadväznosti na citované relevantné časti odôvodnenia napadnutého uznesenia poukazuje aj na judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý v rozsudku sp. zn. 3 Cdo/164/1996 z 27. januára 1997 publikovanom v Zbierke stanovísk a rozhodnutí pod č. R 58/1997 uviedol, že „súdna exekúcia môže byť nariadená len na základe titulu, ktorý je vykonateľný po stránke formálnej a materiálnej. Ak bude exekúcia podľa titulu, ktorý tieto požiadavky nespĺňa, aj napriek tomu nesprávne nariadená, musí byť v každom štádiu konania i bez návrhu zastavená.“

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nemá zásadne oprávnenie preskúmavať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, III. ÚS 151/05). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy (I. ÚS 13/01, I. ÚS 120/04).

Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že napadnuté uznesenie krajského súdu nesignalizuje neprípustný zásah do práva sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Právo na spravodlivé súdne konanie v zmysle čl. 6 ods. 1 dohovoru nemôže byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné súdy nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami účastníka konania. Navyše treba uviesť, že z pohľadu ústavného súdu nemožno skutkové a právne závery krajského súdu považovať za arbitrárne, zjavne neopodstatnené alebo vydané v rozpore s platnou právnou úpravou.

S prihliadnutím na postavenie ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovacej činnosti všeobecných súdov a s poukazom na to, že obsahom práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

II.2 K namietanému porušeniu práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu uznesením krajského súdu č. k. 14 CoE/26/2011-29 z 27. apríla 2011

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu každá fyzická osoba alebo právnická osoba má právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva. To však nebráni právu štátu prijímať zákony, ktoré považuje za nevyhnutné, aby upravil užívanie majetku v súlade so všeobecným záujmom alebo zabezpečil platenie daní alebo iných poplatkov alebo pokút.

V súvislosti s namietaným porušením práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu ústavný súd považuje predovšetkým za potrebné poukázať na svoju stabilizovanú judikatúru, súčasťou ktorej je aj právny názor, podľa ktorého všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým nepochybne patrí aj právo podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ak toto porušenie nevyplynie z toho, že všeobecný súd súčasne porušil aj ústavnoprosesné princípy postupu vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. z čl. 6 dohovoru. Keďže ústavný súd nezistil

porušenie čl. 6 ods. 1 dohovoru, nemohlo dôjsť ani k porušeniu sťažovateľkou označeného práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu. V opačnom prípade by sa ústavný súd stal opravnou inštanciou voči všeobecným súdom, a nie súdnym orgánom ochrany ústavnosti podľa čl. 124 ústavy v spojení s čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd by takým postupom nahradzoval skutkové a právne závery v rozhodnutiach všeobecných súdov, ale bez toho, aby vykonal dokazovanie, ktoré je základom na to, aby sa vytvoril skutkový základ rozhodnutí všeobecných súdov a jeho subsumpcia pod príslušné právne normy (obdobne napr. II. ÚS 71/07, III. ÚS 26/08, IV. ÚS 82/09, III. ÚS 103/2010).

Ústavný súd navyše po preskúmaní napadnutého uznesenia krajského súdu dospel k záveru, že z odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu nemožno vyvodiť nič, čo by signalizovalo, že by ním mohlo dôjsť k neprípustnému zásahu do práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu, keďže krajský súd v posudzovanom prípade ústavne konformným spôsobom interpretoval a aplikoval príslušné právne normy.

Ústavný súd konštatuje, že z tohto dôvodu nie je ani taká príčinná súvislosť medzi napadnutým uznesením krajského súdu a právom podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ktorá by zakladala možnosť vysloviť porušenie tohto práva po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie. Ústavný súd preto pri predbežnom prerokovaní aj túto časť sťažnosti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pretože sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd o ďalších návrhoch sťažovateľky uplatnených v sťažnosti nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. septembra 2011